

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. J. P., nar. X., IČ: X.**, místem podnikání P. 4, R. 1413/2, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Horní náměstí 103/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4876/1.30/12/14.3,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se svou včas podanou žalobou dne 2. 2. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro hl. m. Prahu ze dne 5. 11. 2012, č. j. 9662/3.30/303272/12/14.3, ve spojení s rozhodnutím Státního úřadu Inspekce práce ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4876/1.30/12/14.3.

Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce ze dne 5. 11. 2012, č. j. 12837/3.30/303272/12/14.3, byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 40.000 Kč a náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Uložení uvedené pokuty předcházela kontrola, provedená Oblastním inspektorátem práce ve dnech od 18. 01. 2012 do 15. 02. 2012 u účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, a v rozsahu podle § 3 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Předmětem kontroly bylo dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů pro kontrolovaný subjekt se zaměřením na

náležitostí vzniku, změn a skončení pracovních poměrů, pracovní doby a odměňování zaměstnanců, konkrétně na dodržování stanovených povinností vyplývajících pro kontrolovanou osobu z ustanovení jednotlivých paragrafů zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2011. Kontrolovaným obdobím bylo 2. pololetí roku 2011.

Výsledky této kontroly byly shrnuty v Protokolu o kontrole ze dne 13. 2. 2012, č. j. 1017/3.50/1163/12/15.2, z něhož vyplývá, že účastník řízení, resp. jeho zmocněný zástupce, byl s obsahem protokolu o kontrole seznámen, převzal stejnopis protokolu, což stvrdil svým podpisem. Účastník řízení byl rovněž poučen o možnosti písemně požádat o přezkoumání protokolu v souladu s ustanovením § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce, a to do pěti pracovních dnů ode dne seznámení se s protokolem. Účastník řízení svého práva na přezkoumání protokolu nevyužil.

Provedenou kontrolou byly u účastníka řízení zjištěny nedostatky v dodržování povinností vyplývajících ze zákoníku práce, včetně porušení ustanovení § 116 zákoníku práce. K porušení citovaného ustanovení došlo tím, že účastník řízení, jakožto zaměstnavatel, neposkytl svým zaměstnankyním (Z. N., N. V., M. S., M. K., L. J.) v kontrolovaném období II. pololetí roku 2011, příplatek za dobu noční práce v každé odpracované směně od 20.00 do 8.00 hodin. Rovněž bylo provedenou kontrolou u účastníka řízení zjištěno porušení ustanovení § 118 odst. 1 zákoníku práce, k čemuž došlo tím, že předmětným zaměstnankyním v uvedeném období neposkytoval ve stanovených termínech příplatek za práci v sobotu a neděli. Dále bylo zjištěno porušení ustanovení § 115 odst. 1 zákoníku práce tím, že účastník řízení neposkytl náhradní volno za práci ve svátek předmětným zaměstnankyním ve stanovených dnech svátků.

V provedeném správním řízení ve věci spáchání správních deliktů podle § 26 odst. 1 písm., f), e) a c) zákona o inspekci práce účastník řízení neprokázal a nedoložil žádné doklady ani jiné důkazy, které by prokazovaly, že předmětné delikty nespáchal.

Státní úřad inspekce práce dospěl k závěru, že ze strany oblastního inspektorátu práce byl v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu

Podle § 142 odst. 4 zákoníku práce je zaměstnavatel povinen při měsíčním vyúčtování mzdy vydat zaměstnanci písemný doklad obsahující údaje o jednotlivých složkách mzdy a o provedených srážkách. Na žádost zaměstnance předloží zaměstnavatel doklady, na jejichž základě mzdu vypočetl. Povinnost stanovenou tímto citovaným ustanovením účastník řízení rovněž nesplnil, což vyplývá jak ze samotných dokladů předložených při kontrole, tak i z vyjádření účastníka řízení v průběhu správního řízení a jeho „důkazu“ o tom, že zaměstnankyním vyplácí v hotovosti větší finanční částku, než kterou mají uvedenu jako mzdu ve svých pracovních smlouvách. Vzhledem k tomuto tvrzení a prokazování ze strany účastníka řízení toho, že vyplácel svým zaměstnankyním 750 Kč čistého za 12tihodinovou směnu, přestože „papírově“, resp. z předložených dokladů účastníka řízení (pracovní smlouvy, mzdové listy, výplatní pásky předmětných zaměstnankyň) nic neodpovídá této skutečnosti, nelze dospět k jinému závěru než, že účastník řízení neprokázal poskytnutí všech příslušných zákonných příplatků, tedy příplatků za dobu noční práce, za práci v sobotu a neděli a čerpání náhradního volna za práci ve svátek. Mzda byla v tomto případě poskytována a vyplácena v rozporu s pracovní smlouvou každé jednotlivé zaměstnankyně a rovněž i v

rozporu s ust. § 113 odst. 1 zákoníku práce, který stanoví, že mzda se sjednává v kolektivní smlouvě, pracovní smlouvě nebo jiné smlouvě, popřípadě ji zaměstnavatel stanoví vnitřním předpisem nebo mzdovým výměrem (vždy jde tedy o nějaký písemný dokument, nikoliv o „ústní dohodu“).

V souladu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce vydal Oblastní inspektorát práce Opatření č. j. 1017/3.50/1163/12/15.2, kterým bylo uloženo účastníku řízení odstranit nedostatky uvedené v protokolu o kontrole ve stanovené lhůtě. Kontrola byla tímto ukončena. Účastník řízení zaslal svou zprávu oblastnímu inspektorátu práce svým dopisem, ze dne 27. 2. 2012.

Dne 15. 8.2012 vydal Oblastní inspektorát práce příkaz č. j. 9662/3.30/303272/12/14.3, kterým byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 100.000 Kč a náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal účastník řízení odpor dne 4. 9. 2012, čímž byl příkaz zrušen a v řízení bylo pokračováno. Přípisem Oblastního inspektorátu práce ze dne 12. 09. 2012, č. j. 10623/3.30/303815/12/14.3, byl účastník řízení vyrozuměn o pokračování řízení a poučen o svých procesních právech. Současně byl informován, že Oblastní inspektorát práce shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, které nebude, pokud tak nenavrhne účastník řízení, doplňovat. Účastníku řízení byla stanovena lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, popř. navržení jejich doplnění a současně byl vyzván, aby ve stejné lhůtě doložil majetkové poměry ve vztahu k podnikání. Dopisem, ze dne 28. 9. 2012 zaslal účastník řízení své vyjádření k věci včetně dokladů o své majetkové situaci. Jak vyplývá z Protokolu o ústním jednání ze dne 5. 10. 2012, č. j. 11530/3.30/12/14.3, ústní jednání proběhlo za účasti účastníka řízení a Ing. M. M., daňového poradce, a účastníku řízení bylo umožněno nahlédnout do spisu a následně účastník řízení poskytl své vyjádření nad rámec skutečností dokládaných dříve písemně. Účastníku řízení byla rovněž stanovena pětidenní lhůta k případným dalším návrhům na doplnění dokazování a dalším podkladům vztahujícím se k majetkovým poměrům.

Dne 5. 11. 2012 Oblastní inspektorát rozhodnutím č. j. 12837/3.30/303272/12/14.3 účastníka řízení uznal vinným ze spáchání správních deliktů na úseku odměňování zaměstnanců podle ustanovení § 26 odst. 1 písm. f), písm. c) a písm. e) zákona o inspekci práce. Za tyto delikty byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 40.000 Kč; dále byla účastníku řízení stanovena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč; v části IV. výroku bylo rozhodnuto o tom, že v části, týkající se možného spáchání správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce, se řízení zastavuje, jelikož odpadl jeho důvod.

Prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno dne 19. 11. 2012 účastníku řízení, který podal v zákonné lhůtě odvolání, v němž navrhoval uložit pokutu ve výši 10.000 Kč. Dále uváděl, že zaměstnankyním byla vyplácena částka 750 Kč za 12-ti hodinovou směnu, což odpovídá mzdě 9.800 Kč hrubého za měsíc, tedy nejnižší zaručené úrovni mzdy. Zaměstnankyně nebyly nikterak poškozeny, protože finanční prostředky dostávaly vypláceny ihned po odpracování směny včetně zprůměrovaných zákonných příplatků. Jako příklad uvedl zaměstnankyni N. V. za měsíc červenec. Zaměstnankyně odpracovala 5 nočních směn. Celkem dostala za odpracovaný měsíc 11.250 Kč čistého, což odpovídá hrubé mzdě 13.332 Kč. Tato částka přesahuje o 4.386 Kč čistého odměnu, která by zaměstnankyni náležela při minimální mzdě 9.800 Kč. Zaměstnankyním tedy byly příplatky vypláceny, i když toto není

možné doložit v papírové podobě díky chybě účetní. Účastník řízení dále uváděl, že žádná zaměstnankyně se nedomáhala zaplacení nějakého příplatku.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4876/1.30/12/14.3, bylo odvolání zamítnuto. Žalovaný se neztotožnil s názorem vyjádřeným v odvolání: „Zaměstnankyně nebyly nikterak poškozeny, protože finanční prostředky dostávaly vypláceny ihned po odpracování směny včetně zprůměrovaných zákonných příplatků. Pokud zaměstnankyně odpracovala směnu, při které jí nevznikl nárok na zákonný příplatek, tak vlastně dostávala část mzdy s předstihem.“ Uvedl, že zákoník práce nedovoluje žádné svévolné a neprokazatelné „zprůměrování“ zákonných příplatků, ani vyplácení mzdy či zákonných příplatků „s předstihem“. Zaměstnavatel je povinen při měsíčním vyúčtování mzdy vydat zaměstnanci písemný doklad obsahující údaje o jednotlivých složkách mzdy, čímž se samozřejmě myslí doklad obsahující skutečné a pravdivé údaje. Účastník řízení poskytoval zaměstnankyním finanční plnění, na které jim nevznikl nárok ani ze zákona ani z pracovní smlouvy (v podstatě tedy nevymahatelný nárok) a tímto jednáním rovněž docházelo k obcházení povinností vyplývajících z příslušných zákonů upravujících odvody daní z příjmů, pojistného na zdravotní a sociální pojištění.

Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že zaměstnankyně nebyly nikterak poškozeny, přestože tzv. „na ruku“ dostávaly víc, než měly uvedeno v pracovní smlouvě. Zaměstnavatel má za povinnost ze mzdy zaměstnance provést zákonem předepsané srážky ze mzdy na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na zdravotní pojištění a zálohu na daň z příjmů fyzických osob. Je evidentní, že účastník řízení tyto zákonné odvody (pokud vůbec tyto odváděl) zjišťoval z mezd formálně „zdokladovaných“, nikoliv z těch, které skutečně zaměstnankyním poskytl v hotovosti a bez písemného potvrzení. Tím docházelo k neoprávněnému krácení příslušných příjemců uvedených odvodových povinností (státní rozpočet atd.), a především tím docházelo ke krácení zákonných nároků jednotlivých zaměstnankyň, neboť z těchto nižších, formálně zdokladovaných příjmů ze závislé činnosti (mezd) se potom zaměstnankyním vypočítávají například náhrady mzdy při dočasné pracovní neschopnosti, náhrada mzdy za dobu čerpání dovolené a rovněž v budoucnu negativně ovlivní výši důchodu jednotlivých zaměstnankyň. Žalovaný konstatoval, že skutečnost, že čistá mzda je vyšší než nejnižší úroveň zaručené mzdy pro danou skupinu prací neprokazuje, že v rámci této mzdy byl vyplacen jakýkoliv příplatek. Výpočet a výplata těchto příplatků je v takovém případě neprokazatelná a nepřezkoumatelná, protože není zjevné, co z částky čisté mzdy přesahující zaručenou mzdu představuje ten který příplatek, přičemž způsob stanovení jejich výše je také rozdílný a jejich výše také podléhá změnám v závislosti na průměrném výdělku zaměstnankyně, který se každé čtvrtletí u každé zaměstnankyně mění. Poškozené zaměstnankyně tak neměly možnost zjistit konkrétní výši jednotlivých příplatků, které jim ex lege náleží, ani způsob jejich výpočtů a nemohly by se tedy ani nijak bránit, pokud by zjistily, k čemuž však neměly žádnou možnost, že jsou nesprávně vypočteny nebo vypláceny. V těchto skutečnostech žalovaný mj. shledal materiální stránku předmětných spáchaných správních deliktů.

K odvolací námitce ohledně nové právní úpravy v zákoníku práce od 1. 1. 2012 uvedl, že pokud by účastník řízení chtěl sjednat se svými zaměstnankyněmi jinou výši a jiný způsob určení zákonného příplatku, (ovšem teprve s účinností od 1. 1. 2012, nikoliv zpětně, tj. na kontrolované období), pak by to musel sjednat s konkrétním zaměstnancem písemně a ještě před začátkem výkonu jeho práce.

Žalovaný poukázal na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 19. 2. 2003 ve věci sp. zn. 32 Odo 701/2002, „Důsledkem zastření skutečného účelu smlouvy účastníky může být absolutní neplatnost této smlouvy, pokud by smlouva svým obsahem nebo účelem odporovala zákonu nebo jej obcházela anebo se přičila dobrým mravům“. Je proto otázkou, zda vůbec účastník řízení platně se zaměstnankyněmi uzavřel předmětné pracovní smlouvy anebo zda nejsou na základě výše uvedených skutečností absolutně neplatné. Zaobírat se těmito úvahami a dospět k jednoznačnému závěru ohledně (ne)platnosti předmětných pracovních smluv však žalovaný nepovažoval za nutné z hlediska předmětu a účelu tohoto správního řízení, neboť jdou nad rámec vymezeného předmětu správního řízení vedeného s účastníkem řízení. Rovněž i námitky, které uvádí účastník řízení v odvolání – že podatelka podnětu ke kontrole se „nikdy nedožadovala doplacení nějakých příplatků“, že se jedná v případě účastníka řízení pouze „o jedno pochybení, a to o nesprávně „papírově“ zaúčtovanou mzdu, či že „nevedlo k finančnímu poškození zaměstnankyň, odvolací orgán považuje, s odkazem na výše uvedené, za irelevantní (v případě první citované námítky) a mylné (v případě dalších).

Žalovaný rovněž v rámci odvolacího řízení posoudil výši sankce a kritéria pro její stanovení. Za správní delikt na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) a písm. f) zákona o inspekci práce lze, v souladu s § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce, uložit pokutu až do výše 2,000.000 Kč. Za správní delikt na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce lze, v souladu s úst. § 26 odst. 2 písm. b) zákona o inspekci práce, uložit pokutu až do výše 1,000.000 Kč. Při určení výše pokuty je oblastní inspektorát práce povinen postupovat v souladu s ustanovením § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, tedy je povinen přihlídnout k poměrům účastníka řízení, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Současně je nutné rozhodnout v souladu se zásadou uvedenou v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu tak, aby při rozhodování obdobných či stejných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly a přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Účastníku řízení byla uložena pokuta za spáchání tří správních deliktů v rámci tzv. absorpční zásady za nejprůšnější postižitelný správní delikt, tedy podle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce. Podle názoru žalovaného oblastní inspektorát práce správně zhodnotil závažnost správních deliktů, když za spáchané správní delikty, jimiž byly porušeny předpisy v oblasti odměňování zaměstnanců, uložil pokutu ve výši 40.000 Kč. Správní orgán přihlédl k přitěžujícím okolnostem, že se porušení týkalo šesti zaměstnankyň a trvalo delší dobu, že bylo spácháno v souběhu více správních deliktů. Následkem spáchání předmětných správních deliktů bylo krácení zákonných práv dotčených zaměstnankyň nastíněné výše. Správní orgán prvního stupně při stanovení nové výše pokuty rovněž přihlédl a hodnotil majetkové poměry účastníka řízení, zohlednil také skutečnost, že správní řízení v části týkající se jednoho správního deliktu (§ 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce) zastavit. Žalovaný se s těmito závěry zcela ztotožnil.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal mylný závěr oblastního inspektorátu práce. Uváděl, že bylo prokázáno, že zaměstnanci dostávali 750 Kč čistého za každou odpracovanou směnu, dostávali mzdu včas a v plné výši. Veškeré pochybení se tedy zúžilo na nesprávně zaúčtované mzdy paní účetní a na nesprávně napsané pracovní smlouvy paní účetní, která tato pochybení napravila, opravila smlouvy a doplatila za zaměstnance zdravotní a důchodové pojištění.

Žalobce dále namítal, že zaměstnanci nebyli nijak poškozeni, neboť základní mzda byla ve výši nejnižší úrovně zaručené mzdy. Bylo prokázáno, že částka 750 Kč čistého za každou odpracovanou směnu prokazatelně odpovídá nejnižší úrovni zaručené mzdy navýšené o zákonné příplatky. Podle žalobce tato základní fakta nikdo nezkoumal.

Žalobce namítal, že žalovaný se věci zabýval povrchně, protože chybně v napadeném rozhodnutí interpretoval odvolací námitku: „že souhlasím s tím, že za pochybení paní účetní nesu odpovědnost, a že bych souhlasil s pokutou do výše 10.000 Kč.“

Žalobce namítal, že nikdy nepoužil výraz „na ruku“, a namítal chybnou protokolaci při ústním jednání s Mgr. P. K. „že není pravda, že by nevyplácel částky stanovené právními předpisy. Vysvětluje to tím, že personál chtěl vyplácet mzdu denně, proto byla vypočítána částka 750 Kč denně čistého, která byla zaměstnancům vyplácena...“ když v jeho citaci mělo být uvedeno správně, že částku 750 Kč vypočítala pro něho paní účetní.

Žalobce dále namítal, že uložená pokuta ve výši 40.000 Kč je pro něj likvidační, že žalovaný nepřihlédl k poměrům účastníka řízení, závažnosti správního deliktu, způsobu spáchání a jeho následkům, když následky jsou méně než nicotné.

Žalobce dále uváděl, že dnem 1. 1. 2012 došlo na úseku odměňování zaměstnanců k podstatné změně.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 10. 6. 2013 navrhnul zamítnutí žaloby s tím, že žalobce ve své žalobě cituje z odůvodnění příkazu, který byl odporem zrušen a v dalším řízení bylo v části podezření ze spáchání správního deliktu podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce zastaveno. K uložené pokutě uvedl, že její výše byla podrobně odůvodněna.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce Úřad a inspektoráty kontrolují dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů, z nichž vznikají zaměstnancům, příslušnému odborovému orgánu nebo radě zaměstnanců nebo zástupci pro oblast bezpečnosti a ochrany zdraví při práci) práva nebo povinnosti v pracovněprávních vztazích

včetně právních předpisů o odměňování zaměstnanců, náhradě mzdy nebo platu a náhradě výdajů zaměstnancům,

Podle § 5 odst. 1 písm. a), b) zákona o inspekci práce Inspektorát a) vykonává kontrolu v rozsahu stanoveném v § 3, b) ukládá opatření k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole, určuje přiměřené lhůty k jejich odstranění a vyžaduje podání písemné zprávy o přijatých opatřeních,

Podle § 26 odst. 1 písm. c), e) f) zákona o inspekci práce právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že

c) neposkytne zaměstnanci ve stanoveném termínu mzdu nebo plat nebo některou její složku,
e) neposkytne zaměstnanci náhradní volno za práci ve svátek nebo mzdu za práci přesčas anebo příplatek k platu za takovou práci,
f) neposkytne zaměstnanci příplatek za práci ve ztíženém a zdraví škodlivém pracovním prostředí a za práci v noci,

Podle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce za správní delikt podle odstavce 1 c) písm. b), c), f), g), i), l) a m) lze uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč.

Za správního spisu soud zjistil, že podnět k provedení kontroly u žalobce podala dne 15. 11. 2011 M. K., která uváděla, že podle pracovní smlouvy je od 23. 8. 2011 zaměstnána jako servírka a obsluha VLT + VHP s pracovní smlouvou na dobu neurčitou se zkušební dobou na tři měsíce u zaměstnavatele Herna – Bar Na Perštýně, Ing. J. P., N. P. 8, P. 1. Jmenovaná si stěžovala, že pracovní doba není specifikována ve smlouvě, podle rozpisu směn je naplánována nerovnoměrně, rozvržena na 12-ti hodinovou pracovní dobu, střídavě noční a denní směny. Provozovna má provoz Nonstop. Uváděla, že po dvou měsících dostala dne 9. 11. 2011 ústní výpověď, poté zjistila, že za odpracované měsíce zaměstnavatel za ni neplatil u VZP zdravotní pojištění. Zaměstnavatel jí odmítl dát výpověď písemně, a tak se obrací na oblastní inspektorát práce.

Z Protokolu o výsledku kontroly ze dne 13. 2. 2012, č. j. 1017/3.50/1163/12/15.2, soud ověřil, že předmětem kontroly v době od 18. 1. do 15. 2. 2012 bylo dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů pro kontrolovaný subjekt Ing. J. P., IČ: X., se zaměřením na náležitosti vzniku, změn a skončení pracovních poměrů, pracovní doby a odměňování zaměstnanců podle zákoníku práce, ve znění platném do 31. 12. 2011. Kontrolou bylo zjištěno, že zaměstnavatel

sjednal v pracovních smlouvách se zaměstnanci: Z. N., N. V., L. J., A. N., M. S., M. K., měsíční mzdu 8.000 Kč, přičemž mzda nebyla stanovena dle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti vykonávané práce nejméně na nejnižší úrovni zaručené měsíční mzdy, čímž nesplnil povinnost podle § 112 odst. 2 a 3 zákoníku práce;

neposkytnul zaměstnancům kontrolovaného vzorku za práci v sobotu a neděli příplatek ve výši 10% průměrného výdělku, čímž nedodržel § 118 odst. 1 zákoníku práce;

neposkytl zaměstnancům náhradní volno za vykonanou práci ve svátek nebo příplatek ke mzdě ve výši průměrného výdělku, čímž nedodržel § 115 odst. 1 a 2 zákoníku práce;

nevyplatil příplatek za noční práci, čímž nesplnil povinnost uloženou § 116 zákoníku práce;

nesprávně stanovil týdenní pracovní dobu, nepostupoval tedy v souladu s § 79 odst. 2 a § 37 odst. 1 písm. a) zákoníku práce.

Z citovaného protokolu vyplývá, že zmocněná zástupkyně žalobce paní B. K. byla dne 16. 2. 2012 byla s obsahem protokolu o kontrole seznámena, převzala stejnopis protokolu, což stvrdila svým podpisem. Byla poučena o možnosti písemně požádat o přezkoumání protokolu v souladu s ustanovením § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce, a to do pěti pracovních dnů ode dne seznámení se s protokolem, přičemž vlastnoručně uvedla, že nevyužije práva písemně požádat o přezkoumání protokolu.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce zaslal dne 1. 3. 2012 Oblastnímu inspektorátu práce sdělení k protokolu o kontrole, v němž uvedl, že „Všechny nedoplatky tj. příplatek za práci v noci, příplatek za práci v sobotu a v neděli a ve svátek budou všem zaměstnancům doplacený ve vyúčtování mezd za měsíc únor 2012. Zaměstnancům byly vypracovány dodatky k pracovním smlouvám. Obsahem dodatků je stanovená pracovní doba a její rozvržení a měsíční mzda odpovídající pracovnímu zařazení zaměstnanců. Povinnosti zaměstnavatele vyplývající z pracovních předpisů o odměňování zaměstnanců budou důsledně dodržovány.“

Žalobce ve svém podání uplatnil dvě námitky proti napadenému rozhodnutí Státního úřadu Inspekce práce ze dne 21. 2. 2013, č. j. 4876/1.30/12/14.3. Jednak namítal porušení povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jednak porušení zásady přiměřenosti.

Pokud jde o namítané pochybení porušení § 3 správního řádu, podle něhož postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, musel Městský soud v Praze tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že si správní orgány opatřily dostatečné podklady ke zjištění skutečného stavu věci, a že žalobce tato zjištění nijak nerozporoval. Je zcela nepodstatné, zda mzdu spočítala nesprávně účetní nebo žalobce. Osobou odpovědnou za dodržování pracovněprávních předpisů je v inkriminované věci pouze žalobce a bylo pouze jeho věcí, jak a kým si plnění svých povinností zajistil, resp. nezajistil. Koneckonců v podané žalobě uvedl sám žalobce, že si je vědom toho, že svým jednáním, resp. jednáním své účetní spáchal správní delikt na úseku odměňování zaměstnanců. Již samotné projednání této věci Oblastním inspektorátem práce bylo pro žalobce dostatečným poučením do budoucna. S ohledem na výše uvedené skutečnosti má žalobce za to, že výše uložené pokuty je zjevně nepřiměřená, navíc je pro žalobce likvidační a jsou zde důvody pro zmírnění uloženého trestu.

Z žalobního petitu potom vyplývá, že se žalobce nedomáhá, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro jeho nezákonnost, resp. z důvodu, že se vytýkaných správních deliktů nedopustil, nýbrž se domáhá snížení výše uložené pokuty. Protože se žalobce domáhá vydání rozsudku dle § 65 odst. 3 a nikoli odst. 1 soudního řádu správního, lze dovozovat, že s výrokem vyslovujícím vinu žalobce souhlasí, jakkoli obsahem žaloby jsou i námitky směřující do těchto deliktů a nikoli pouze do výše pokuty.

Pokuta byla žalobci uložena ve výši 40.000 Kč podle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce, podle něhož za správní delikt podle odstavce 1 c) písm. b), c), f), g), i), l) a m) lze uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč.

Pokud jde o přiměřenost výše uložené pokuty, Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uložená pokuta je v souladu se zákonem a odpovídá porušení povinnosti, které se žalobce dopustil. Pokuta uložená žalobci se pohybuje v dolní polovině zákonné sazby a její výši správním orgánem prvního stupně řádně odůvodněna. Zohledněna byla rovněž společenská nebezpečnost vyplývající z důsledku jednání žalobce, neboť žalobce nevyplácel příplatky a neposkytoval náhradní volna po dobu nejméně šesti měsíců (správní delikty jsou časově ohraničeny od července 2011 do prosince 2011), nedodržel příslušné právní předpisy. Není podstatné, z jakého důvodu byla kontrola u žalobce provedena, podstatné je, že bylo u něho provedenou kontrolou zjištěno porušování zákoníku práce, jakož i nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Podle Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**